

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS)

A vén temető árnyai

A fák moha lepte törzsén
percegve múlik az idő.
Az erdő vén lombja alatt
csendesesen, hallgatva nyugszik
a rég elfelejtett temető.
Kopott fejfáin feledett
nevek őrzik a régmúltat.
A borostyán már rég benőtte
azokat, akik lent nyugszanak
az elfeledett hant alatt.

Kik ők, akik lent porladnak?
Vajon kik voltak, mielőtt
e földről végleg távoztak?
Vajon él még az emlékük,
vagy már azok is távoztak?
Vajon szól-e még a harang
néha a lelkük üdvéért,
vagy csak a madár énekel
néha a temető fáin
az ő elhagyott lelkükért?

Óvatosan lépek. A csend
ünnepélyesen átölel.
Ág sem reccsen az avaron,
nehogy véget érjen ez a
mohával takart nyugalom.
A kezemben egy szál virág,
a korhadó fejfa mellé
most halkán, csendben lerakom,
egy ismeretlen sírhalmon
az emlékezés mécsesét
tisztelettel én meggyújtom.

Csend van. Jó ez a nyugalom.
A mécszláng fénye emlékek
árnyával billeg a fákon,
oly békésen, sejtelmesen,
mintha a holtak szelleme
járna a lombkoronákon.

Írd ki magadat!

Amikor az életed kérdez, válaszüthoz ér,
amikor az életed útján nem terem babér.
Fehér irkalapon a kusza betűid gyűlnek.
Helyet adva ott az örömnnek, bánatnak, bűnnek.

Ha minden elveszett, a szívedbe gyász költözött,
szerelmed otthagytott, a remény is elköltözött.
Ha úgy érzed, vége, szekered megállt, nem halad.
Pennádból csak kín folyik. Nem baj, írd ki magadat!

Szerelmek, barátok, társak mind a bajban hagytak.
Úgy érzed, akiket szerettél, hátadba szúrnak.
Ha könny áztatja soraid, és mind-mind megcsalnak,
kezed görcsbe is rándul. Nem baj, írd ki magadat!

Ha látod is a hazug, a megromlott világot,
bezárod lelked, kizárod már a külvilágot.
Ha nem érzed te hazádban tenmagad magyarnak,
ne csüggedj a bajokon! Új le, írd ki magadat!

Döntsd össze a felépített, szomorú világot!
Van hazád, szeretőd, maradtak még jó barátok.
Vedd észre a szépet, a neked nyíló virágot!
Ne csüggedj, írd le! Élek és értem a világot.

Könnyebb lesz majd, rálelsz, amiért érdemes élni.
A hazug és álnok szavakon tovább tudsz lépni.
Megtanulod becsülni a szépet, önmagadat,
és nem sírnak már úgy szavaid. És tudod miért?

A megnyugvást meglelted, mert kiírtad magadat.